

сами молихъ ся на царь-атъ да гы отърве отъ руско робство.

— Кога ся молихъ сами?

— То ся знак, скръшомъ пратихъ комитопула да ся сговори за това нѣщо.

— Комитопула? извъка Бомнъ.

— Та що ся чюдишь? вѣр'вай, истина ꙗ така.

— Азъ не ся чюдиж, ако ся врѣшили Комитопуловци тѣж работж, та и не може да бжде друго мче! отговори Бомнъ. Прощавайте, зашто-то мя ꙗ страхъ да не закъсенѣж на вечернж.

— Е, съ Богомъ. Ахъ каквы хубавы коник, ако да не быхъ толко-зи стары.

Грък-атъ съ дружинж-тж си заминж, а Бомнъ нажалено наведе си главж-тж, и трѣгнж къмъ Прѣславъ. То припусти той конь-атъ, то пакъ мѣсли-тѣ му натегнжтъ, и конь-атъ като че осѣщаше и врѣвѣше полека.

Кога ся показа прѣзъ брѣг-атъ Прѣславъ, грѣцкы-тѣ чадъры и воиска-та, коѣ-то ся бѣше распрѣснѣла по пѣть-атъ къмъ Дунавъ, Бомнъ ся задрѣ, тежко въздхнж и обрѣса слѣзи-тѣ си.

— Душане, рече той на другаря-си, ꙗ по-